

eftertænksomt og derpaa langsomt sagde: „Ja, jeg kan tænke, at her maa være en Del at rydde op om Aftenen.“

Blandt det, der giver Kvindens Arbejde i Hjemmet ethisk Værd, tænker Hr. M. vel særlig paa Opdragelsen af den unge Slægt. Men foruden Barneskolen har vel ogsaa den Livets Skole, der ledes af de Principaler, hos hvem de Unge bliver anbragte, nogen ethisk Værd. Det opdragende Element, der ligger i alt Pligtarbejde, er af stor ethisk Betydning. Jeg lykønskede engang en gammel pastor emeritus til de mange Tillidshverv, han havde, og ytrede, at det maatte være dejligt saadan at arbejde *con amore*. „Ak!, tro ikke det, min unge Ven“, svarede han bedrøvet, „jeg savner saa forfærdeligt dette, at der hver Dag er noget Arbejde, som jeg *skal* gøre.“

Det vigtigste er, at Virksomheden er en Tumbleplads og netop en begrænset — som alt Mesterværk bør være — for det Spil af Kræfter, man raader over, og med Rum for Udvikling af mange Muligheder, som kun Kampen for Tilværelsen kalder frem. At der hører aandelig Aarvaagenhed, en hurtig Opfattelse af en Situation eller et Forhold, et skarpt Blik for Chancer og Nydannelser til at være en dygtig Forretningsmand, kan man maaske faa de fleste til at forstaa, men at der foruden disse mere forstandsmæssige Egenskaber hører Aand og navnlig Fantasi til at være en dygtig Købmand, behøver maaske en nærmere Forklaring. Det gaar med Fantasien, som det i lang Tid gik med Elektriciteten, man saa i dem begge en mægtig Kraft, der hørte hjemme i Forhold, hvor Smaafolk ikke havde noget at gøre, og navnlig var de begge alt for ophøjede til at træde i det daglige Livs Tjeneste. Men efterhaanden fandt man, at disse Begreber ikke alene var til Brug i det blaa, men at Elektriciteten nedlod sig til at drive Drejerbanke — og Fantasien — ja, Fantasien kneb det stadig med at tænke sig som „anvendt Fantasi“, som Kilde til alle de smaa Idéforbindelser, som Evne til at danne de Forestillinger, der opfinder, der udnytter, der skaber Forretningsselementer af intet. Den forlanger kun at blive anvendt — ikke at blive betragtet som Stadsdame, der kun bliver præsenteret i Hjemmet om Søndagen — men at blive spændt for det daglige Livs Kærre, den, den ofte forvandler til en Sejersvogn. Og Aanden! — skulde den kun kunne levere Aandrigheder? Er det ikke den, der gennemtrænger vort Arbejde, giver det Liv og Farve, er Saltet deri! Skulde det ikke kunne lykkes at paatrykke de simpleste Ting, man udfører, noget af sin Aand, noget personligt, som adskiller det fra de andres. Uden at være beaandet bliver Arbejdet en Trædemølle, en Mekanisme, hvortil man gaar „treven som et